

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

בלויז דמיון - אלץ איז בּסדר!

אויסגעבראכן אין אַ געוויינ פאר זיין מאמע: "זיי זענען נישט מיינע חברים! זיי האבן מיר נישט ליב! זיי מאכן פלענער און גייען איבעראל צוזאמען, זיי קויפן זיך נאש, און מיר לאזן זיי אינדרויסן! וואס האב איך זיי געטאן? פארוואס נעמען זיי מיר נישט מיט? אפילו ביי הפסקה האב איך זיי געזען שמועסן סודות, זיי ווילן נישט איך זאל הערן און זיי באהאלטן זאכן פון מיר..."

"ס'טוט מיר ווייז עס צוטרייסקלט מיין הארץ! איך האב נישט קיין כח פאר די אלע כבוד-שפילערייען פון די שטאלצע חברים! איך האב זיי דאך גארנישט געטאן!"

אַ טאג שפעטער איז דודי צוגעקומען צו אים מיט אַ שמיכל און אים געפרעגט מיט וואונדער: "מנחם, פארוואס קומסטו נישט אויך צום 'חלקנו' חברה? ס'איז אַ נייע חברה וואס האט זיך געעפנט נעבן דיין הויז, וואו יעדע קינד וואס דערציילט דריי נסיונות וואס ער האט איבערגעקומען באקומט אַ זיסע נאש. איין מאל בין איך אהין געגאנגען און באקומען אַ קרעמבא, און דאָרט האב איך געטראָפן נחמן און מרדכי, און שפעטער איז שלומי אויך אָנגעקומען. וואס איז מיט דיר? איך האב געמיינט אז דו ווייסט אויך דערפון?"

מנחם איז געבליבן געפלעפט און איז געווארן שטארק פארשעמט: "קיינער טראַכט נישט שלעכט אויף מיר. קיינער רעדט נישט אויף מיר. קיינער האט מיר נישט פיינט. קיין איין חבר מיינט נישט שלעכט אָדער רעדט לשון הרע אויף מיר. מיינע דמיונות האבן פשוט פארפֿינסטערט מיינע מחשבות און געמאכט אַזעלכע קולות כאילו יעדער האט מיר פיינט."

מנחם האט פארשטאנען אז די "נאכט" מיינט די דמיונות כאילו קיינער גלייכט אים נישט, און "טאג" איז די התגלות אַז אלעס איז אַ ליגן, און די שרעק און דמיונות זענען נישט אַמת. דאָס איז דער טייטש: "דער טאג לאכט פונעם נאכט". ווען דער טאג קומט, דאָס הייסט ווען ער זעט די גוטס וואס דער באשעפער טוט מיט אים, דעמאלט לאכט ער פון אלעס וואס ער האט זיך איינגערעדט ווען ס'איז געווען נאכט. באַמת עקזיסטירן די דמיונות בכלל נישט, און דערפאר האט "די נאכט נישט קיין נאמען ווען דער טאג קומט", ווייל ס'איז אלעס איין שטיק דמיון!

מיר לערנען פון די מעשה: אינמיטן די נאכט איז דער וואלד-מענטש געקומען און זיי זענען צו עסן און צו טרינקען, און זיי האבן דאָרט גענעכטיגט. פארטאָגס האבן זיי פלוצלונג געהערט אַ הילכיגן געלעכטער וואס האט געמאכט אלע ביימער ציטערן און רודערן.

דער באַגלייטער פונעם פרינץ האט זיך אַרומגענומען מיט מוט און געפרעגט דעם וואלד-מענטש: "וואס איז דאָס?"

האט ער אים געענטפערט: "דאָס איז דער טאג וואס לאכט פונעם נאכט. די נאכט פֿרעגט דעם טאג: 'פארוואס ווען דו קומסט אָן, האב איך מער נישט קיין נאמען?' און דעמאלט לאכט דער טאג אַ גרויסן געלעכטער, און נאכדעם ווערט עס טאג."

מיר לערנען זיך ארויס אַ געוואלדיגע לערנונג פארן לעבן. מיר האבן אַפּטמאל גרויסע דמיונות אין קאפּ: קולות, שמועות, מחשבות, און אַנטוישונגען, ביז מיר ווערן ממש צעטרייסקלט דערפון און אונזער הארץ ווערט שוואַך און צובראכן. פלוצלונג קומט אַן דער אינדערפרי, "דער טאג", און ס'ווערט נתגלה אַז אלעס איז געווען איין שטיק דמיון און ליגן, און יענע שרעקעדיגע נאכט האט באַאמת בכלל נישט קיין נאמען. די קולות פארשווינדן פלוצלונג, און די גאַנצע רעש ווערט פארענטן.

אַנהייב חודש, ווען מנחם איז אהיימגעקומען, איז ער געגאנגען אין ספרים געשעפט. אויפן וועג האט ער געטראָפן זיין חבר שלומי מיט אַ 'קרעמבא' אין די האַנט. ער האט געשמועסט מיט אים און אים געזאָגט אַז ער גייט יעצט אין געשעפט. ווען ער איז צוריקגעקומען, זעט ער זיינע חברים דודי, נחמן, און מרדכי שפאצירן און שמועסן צוזאמען. און וואס האבן זיי געהאלטן אין די הענט? קרעמבאס! מנחם האט זיי געגעבן אַ שמיכל און שטעל אהיים געלאפן.

צומאָרגנס, ווען די קינדער זענען ארויסגעגאנגען ביי הפסקה אין חדר, זעט ער ווי זיי שטייען אין אַ ווינקל און שמועסן. שלומי, דודי, מרדכי, און נחמן האבן געלאכט און געשמייכלט איינער צום צווייטן מיט גרויס פרייד.

מנחם איז צוריק אריין אין קלאס, געלייגט דעם קאפּ צווישן די הענט, און פרובירט איינצוהאלטן די טרערן. ווען ער איז אָנגעקומען אהיים, האט ער

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂי־וַת מִשְׁנֵי־קַדְמוֹנִיּוֹת

מַעֲשֵׂה י"א - מִבֶּן מֶלֶךְ וּבֶן שַׁפְחָה שֶׁנִּתְחַלְפוּ (5)

דְּרַצְיִילֵט אִים אַלְץ) און עַר הָאָט זײַ גִּטְרָאָכְט. אײַךְ וועל שױן וויסן ווי אַזױ זײַךְ צו פֿירן מיט דיר.

בײַ נאַכט איז אַנגִיקוּמען דער מעַנש פֿון דעם וואָלד און הָאָט זײַ גִּיגִיבֶן עֶסֶן און טְרִינְקֶען. און זײַ האַבִּין דָּאַרט אײַבער גִּנעֶכְטִיגט. אַקעגִין טאַג האַבִּין זײַ גִּיהֶערט דָּאָס גְרוֹיֶסע גִּלְעֶכְטֶער (הַנִּל) בִּיז אַלע בײַמער האַבִּין גִּיצִיטֶערט.

סֶע הָאָט גִּבְרָאָכִין אַלע בײַמער (דָּאָס קוֹל פֿון דעם גִּלְעֶכְטֶער) הָאָט עַר אִים אַנגִירֶעט (דְּהֵינּוּ דער קֶנעכְט הָאָט אַנגִירֶעט דעם אַמְתִּין בֶּן מֶלֶךְ וואָס עַר איז זײַן האַר) אַז עַר זָאל פֿרעגִין דעם מעַנשן פֿון דעם וואָלד. וואָס דָּאָס איז.

הָאָט עַר אִים גִּפְרֶעגֶט. וואָס איז דָּאָס אַזױ אַ גְרוֹיֶס גִּלְעֶכְטֶער נָאָנט צו טאַג. הָאָט עַר אִים גִּעֶנְפֶערט. דָּאָס לַאכְט דער טאַג אױס דער נאַכט. וואַרִין די נאַכט פֿרעגֶט דעם טאַג. פֿאַרְוואָס אַז דו קוּמְסט. האַב אײַךְ קײַן נָאָמען נײַט. טוט דער טאַג אַ גְרוֹיֶס גִּלְעֶכְטֶער.

און דערנאַך ווערט טאַג. און דָּאָס איז דָּאָס גִּלְעֶכְטֶער וואָס מעַ הָערט נָאָנט צו טאַג. איז דָּאָס בײַ אִים אַ גְרוֹיֶס ווינדער גִּווען. וואַרִין דָּאָס איז עֶפֶס אַ ווילדֶע זאַך. אַז דער טאַג לַאכְט אױס דער נאַכט (פֿרעגִין ווייטער הָאָט עַר שױן נײַט גִּקענט. אַז יענער עֶנְפֶערט אַזױ אַ לְשׁוֹן).

אין דער פֿריא איז ווידער דער מעַנש פֿון דעם וואָלד אַוועק גִּגאַנגֶען. און זײַ האַבִּין דָּאַרט גִּגֶעסִין און גִּטְרִינְקֶען.

בײַנאַכט איז עַר ווידער גִּקוּמען. און זײַ האַבִּין גִּגֶעסִין און גִּטְרִוּנְקֶען און האַבִּין גִּנעֶכְטִיגט דָּאַרט.

און עַר הָאָט אַ גְרוֹיֶסן זִפֶּץ גִּטָּאָן. צו וואָס אײַךְ בִּין גִּקוּמען. אַז אײַךְ זָאל זײַן אײַן קֶנעכְט. הָאָט עַר אִים גִּפְרֶעגֶט (דְּהֵינּוּ דער אַמְתִּיר בֶּן מֶלֶךְ וואָס עַר איז זײַן האַר גִּווען הָאָט אִים גִּפְרֶעגֶט) וואָס פֿאַר אַ גְדוּלָה הָאָסטו עַס גִּיהָאָט. אַז דו זִפֶּצט. וואָס דו בִּיסט דערצו גִּקוּמען. הָאָט עַר אִים גִּעֶנְפֶערט און הָאָט אִים דערצִיילֶט. בַּאָשֶׁר עַר איז גִּווען אײַן מֶלֶךְ. הָאָט מעַן אױף אִים גִּזָּאָגט. אַז עַר איז פֿאַרְבִּיטִין גִּוואַרִין וְכוּ' פֿנ"ל. (וואַרִין דער מעַנשט פֿון דעם פֿערד דָּאָס איז טאַקע גִּווען דער מֶלֶךְ אַלִּין וואָס צום אַמְתִּין איז עַר גִּווען דער בֶּן הַשֶּׁפְּחָה)

הָאָט עַר פֿאַרְטִרִיבִין זײַן חֶבֶר (דְּהֵינּוּ דעם אַמְתִּין בֶּן מֶלֶךְ) אַמאַל איז אִים גִּקוּמען אױף דער דִיעָה אַז עַר הָאָט נײַט רעכְט גִּטָּאָן. און עַר הָאָט חֶרְטָה גִּיהָאָט וְכוּ'. פֿלעגט אִים קוּמען אין זײַן אַלץ חֶרְטוֹת תְּמִיד אױף דעם מַעֲשֵׂה רַע און אױף דער גְרוֹיֶסער עוֹוָלָה וואָס עַר הָאָט אַקעגִין זײַן חֶבֶר גִּטָּאָן.

אַמאַל הָאָט זײַךְ אִים גִּחְלָמֶט אַז זײַן תִּיקוֹן איז. אַז עַר זָאל אַוועק וואַרְפִּין די מְלוּכָה. און עַר זָאל גִּיין ווי הֵין די אױגִין ועלִין אִים טְרַאגִין. און דערמיט וועט עַר פֿאַר רַעכְטִין זײַן חֶטָא. הָאָט עַר דָּאָס נײַט גִּוואַלֶט טָאָן. נָאַר סֶע פֿלעגִין אִים מְבַלְבֵּל זײַן תְּמִיד די דאַזִיגע חֲלוּמוֹת. אַז עַר זָאל אַזױ טָאָן. בִּיז סֶע איז בײַ אִים גִּבְלִיבֶן אין דער דִיעָה אַז עַר זָאל אַזױ טָאָן. און עַר הָאָט אַוועק גִּוואַרְפִּין די מְלוּכָה. און איז גִּגאַנגֶען ווי עַר איז גִּגאַנגֶען בִּיז עַר איז אַהער גִּקוּמען. און הֵינֶט זָאל עַר זײַן אַ קֶנעכְט. און דער הָערט דָּאָס אַלץ און שׁווייגֶט (דְּהֵינּוּ דער אַמְתִּיר בֶּן מֶלֶךְ וואָס עַר הָאָט גִּטְרִיבֶן בְּהִמוֹת. הָאָט דָּאָס אַלץ אױס גִּיהֶערט וואָס עַר

ביינאכט האבין זיי גיהערט. דאס קול פון די חיות. ווי זיי האבין אלע גישריגן און גיברומט מיט ווילדע קולות. דער לייב האט גישריגן. און דער לעמפערט האט גיברומט מיט איין אנדער קול. און אזוי די איבריגע חיות. האט איטליכע חיה מיט איין אנדער קול גיברומט. און די עופות האבין גישווישטשויט און גיקנאקט. און אזוי אלע האבין גיברומט מיט ווילדע קולות. און אין דער תחילה. זענען זיי זייער דערשראקן גיווארין. האבין זיי זיך ניט רעכט צוגיהערט צום קול מחמת פחד. דערנאך האבין זיי צו גיבויגן די אויערין און האבין זיך צו גיהערט. האבין זיי גיהערט. אז דאס איז איין קול פון א ניגון זי זינגען זייער א וואילין ניגון וואס סע איז א ווילד חידוש. האבין זיי זיך נאך מער צוגיהערט. האבין זיי גיהערט. אז סע איז א ווילד וואילער ניגון וואס סע איז זייער איין ווילד חידוש. וואס סע איז א ווילד גרויסער תענוג דאס צו הערין. וואס אלע תענוגים פון דער וועלט זענען אלע גאר נישט. און טרעפן גאר ניט אן. אקעגין דעם ווילד גרויסן תענוג וואס מע האט אז מע הערט דעם ווינדערליכן ניגון. האבין זיי צווישן זיך גישמוסט אז זיי וועלן שוין דא בלייבן ווארין זיי האבין דא צו עסין און צו טרינקען. און האבין דא אזוי איין תענוג וואס ער איז אזוי א חידוש. וואס אלייליי תענוגים פון דער וועלט ווערין גאר בטל אקעגין דעם תענוג. האט אנגירעט דער קנעכט דעם הארין. (דהיינו דעם אמתין בן מלה) אז ער זאל אים פֿרעגין (דהיינו דעם מענשן פון דעם וואלד) וואס איז דאס. האט ער אים גיפֿרעגט. האט ער אים גיענפערט באַשר די זון האט גימאכט איין מלבוש דער לבנה.

האבין זיך אנגירופין אלע חיות פון דעם וואלד. באַשר די לבנה טוט זיי גרויסע טובות. ווארין זייער שליטה פון די חיות איז זיך דער עיקר נאר ביי נאכט. ווארין אמאל באדארפן זיי אריין צו גיין אין ישוב אריין.

און ביי טאג קאנען זיי ניט. איז זיך דער עיקר זייער שליטה נאר ביי נאכט. און די לבנה טוט זיי אזוי א טובה וואס זי לייכט זיי ביינאכט. איבער דעם האבין זיי אלע מסכים גיווען. אז זיי זאלן מאכן א נייעם ניגון לכבוד דער לבנה. און דאס איז דער ניגון וואס איר הערט. ווי זיי האבין גיהערט. אז דאס איז א ניגון האבין זיי זיך נאך מער צו גיהערט. האבין זיי גיהערט. אז סע איז זייער א וואילער זיסער ניגון וואס סע איז א ווילד חידוש זייער.

האט ער זיך צו זיי אנגירופין (דהיינו דער מענשן פון דעם וואלד) וואס איז דאס ביי אייך אזוי א חידוש. אלא מאי איך האב א כלי וואס איך האב מקבל גיווען פון מיינע עלטערין. וואס די כלי איז גימאכט גיווארין מיט אזוינע זאכן מיט אזוינע בלעטליך און מיט אזוינע פארבין. וואס אז מען נעמט די כלי און מען ליגט זי אויף א וואסירע בהמה. אודער אויף א וואסער עוף. אזוי היבט עס תיכף אן צו שפילן דעם ניגון (דהיינו דעם ניגון וואס די חיות האבין דא גישפילט).

דערנאך איז ווידער גיווארין דאס גילעכטער. און סע איז גיווארין טאג. און דער מענשן פון דעם וואלד איז זיך ווידער אַוועק גיגאנגען. און ער (דהיינו דער אמתיר בן מלה) איז גיגאנגען זוכין די כלי. און ער האט אויסגיוכט אין דעם גאנצין חדר און ער האט נישט גיפונען און ווייטער האט ער מורא גיהאט צו גיין. און זיי (דהיינו דער אמתיר בן מלה) מיט זיין קנעכט וואס ער איז דער בן השפחה וואס פֿריר איז ער גיווען מלה) האבין מורא גיהאט צו זאגן דעם מענשן פון דעם וואלד אז ער זאל זיי פֿירן אין ישוב אריין.

לאמיר זיין פאר הערן

די עלוועטע מעשה - דער בן מלך און דער בן שפחה (5)

- לכבוד די זון וואס לייכט פאר זיי בייטאג
- לכבוד די שטערן וואס לייכטן ביינאכט
- ה. **וועלכע כלי האט זיי באוויזן דער מענטש פון וואלד?**
  - א כלי וואס ווען מ'לייגט דאס אויף א בהמה שפילט עס דעם ניגון
  - א כלי וואס ווען מ'לייגט דאס אויף א עוף שפילט עס דעם ניגון
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ו. **האט דער בן המלך געטראפן די כלי אין שטוב פון דער מענטש פון וואלד?**
  - יא
  - ניין
  - יא, אבער ער האט מורא געהאט עס צו נעמען
- ז. **האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?**
  - איינמאל
  - צוויימאל
  - איך האב געוואלט

- א. **וואס האט דער קנעכט פארציילט פאר'ן אמת'ער בן המלך?**
  - אז ער איז געווען א קעניג און מ'האט אויף אים געזאגט אז ער איז פארביטן, האט ער פארטריבן זיין חבר דער אמת'ער בן המלך
  - אז עס פלעגן קומען אויף אים חרטות פארוואס ער האט פארטריבן זיין חבר און ער האט זיך געחלום'ט אז זיין תיקון איז אז ער זאל גיין וואו אהין זיינע אויגן טראגן אים
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ב. **וואס איז די גרויסע געלעכטער וואס זיי האבן געהערט נאנט צו אינדערפרי?**
  - אז דער טאג לאכט פון דער נאכט
  - אז דער נאכט לאכט פון דער טאג
  - אז די זין לאכט פון די לבנה
- ג. **וועלכע קול האבן זיי געהערט ביינאכט?**
  - די קול פון די חיות ווי זיי ברומען
  - די קול פון די פייגעלעך וואס האבן גישווישטשיט און געקנאקט
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. **לכבוד וועמען האבן די חיות געמאכט די קול ביינאכט?**
  - לכבוד די לבנה וואס לייכט פאר זיי ביינאכט

טיפער געטראכט

דער בן מלך האט געזאגט אדער גיטראכט די ווערטער: "איך וועל שוין וויסן ווי אזוי זיך צו פירן מיט דיר" ?

תשובות אויף די מעשה פון דער בן מלך און דער בן שפחה (3)

לויט וואס מיר האבן געלערנט ביי די מעשה - פון ויפל מענטשן מיט זאכן האט דער אמת'ער בן מלך מורא געהאט (זיך דערשראקן) ? און ער האט זיך זייער און זייער גישראקן פאר דעם סוחר - ווארין מחמת גרויס פחד וואס ער האט גיהאט... האט זיך אים גינדאכט. אז דער סוחר וועט אים הרגענען. און ס'ע ווידער גינארין נאכט. און ער האט גיהערט דאס קול ווי די חיות ברימען. און ער האט זיך זייער גישראקן. ווי ער איז ארויף אויף דעם בוים. האט ער דערזעהן. ס'ע ליגט דארט איין מענטש. האט ער זיך דערשראקן אקעגין טאג. ביז דער בוים האט גיציטערט פון דעם קול פון דעם גילעכטער. און ער איז זייער דערשראקן גינארין און האט גרויס פחד גיהאט דערפון. דערזווייל האט ער באגעגינט איין מענטשן. האט ער זיך אין דער תחילה דערשראקן - האט ער זיך זייער דערשראקן וואס דארט איז גיווען נחשים וועקרבנים האט ער זיך זייער איבער גישראקן